25/19

Uitspraak van het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen.

Het College van Toezicht van het Nederlands Instituut van Psychologen, hierna te noemen het College, heeft het volgende overwogen en beslist ten aanzien van de bij brief van 28 september 2025 door A, hierna te noemen klaagster, ingediende klacht tegen B, hierna te noemen verweerster, lid van het Nederlands Instituut van Psychologen, gebruiker van het dienstmerk psycholoog NIP.

I De procedure

Het College heeft kennisgenomen van:

- het klaagschrift met bijlagen d.d. 28 september 2025;
- de mail van klaagster d.d. 31 oktober 2025 met een aanvulling op de klacht met bijlagen;
- De mails van de secretaris d.d. 1 oktober en 4 november 2025 aan verweerster waarin de klacht met bijlagen en de aanvulling op de klacht met bijlagen aan verweerster werden doorgestuurd met het verzoek verweer te voeren;
- het verweerschrift met de bijlagen d.d. 27 november 2025.

De mondelinge behandeling van de klacht heeft plaatsgevonden ter zitting van het College van 11 maart 2026, waarbij klaagster en verweerster aanwezig waren. Klaagster werd vergezeld door C, gz-psycholoog, die ter zitting desgevraagd heeft verklaard in een steunende rol aanwezig te zijn. Verweerster werd bijgestaan door mr. J.J. van Doleweerd.

II Wat is er gebeurd?

Op grond van de stukken en van hetgeen ter zitting heeft plaatsgevonden kan van het volgende worden uitgegaan:

a. Verweerster is werkzaam bij Y te Z. Y is een instelling die multidisciplinaire zorg verleend aan cliënten met chronische (pijn)klachten ten gevolge waarvan werkparticipatie problematiek kan ontstaan (hierna de instelling).
b. Verweerster heeft sinds 2008 ervaring als behandelend basispsycholoog waarvan zes jaar binnen de chronische pijn revalidatie.
c. Klaagster was werkzaam als docent.
d. Op 6 december 2023 is klaagster door de bedrijfsarts verwezen naar de instelling in verband met al jaren bestaande pijnklachten, vermoeidheid en ervaren beperkingen in activiteiten en participatie. In 2010 werd de diagnose fybromyalgie gesteld. Daarnaast liep er een medisch onderzoek naar V.
e. Bij de intake van klaagster is een psychologische screening uitgevoerd.
f. Nadat behandeling van klaagster in de eerste lijn bij de instelling had plaatsgevonden, is behandeling van klaagster in het kader van interdisciplinaire Medisch Specialistische Revalidatie (iMSR) (de tweede lijn) voortgezet in de periode 5 augustus tot 20 november 2024. Behandeling van klaagster vond plaats door de revalidatiearts tevens hoofdbehandelaar, een ergotherapeut X, twee fysiotherapeuten en een psycholoog (verweerster).

g. Uit een aantekening in het aan het College overgelegde dossier van klaagster van 6 augustus 2024, blijkt dat klaagster in de psychologische begeleiding door verweerster onder meer wilde werken aan *"beter kunnen doceren voor de klas, maar tegelijkertijd accepterender zijn met zoals het is."*
h. Halverwege het tweedelijnstraject ontstond er een meningsverschil tussen klaagster en de ergotherapeut/casemanager X. Klaagster kwam hier in vervolggesprekken met verweerster steeds op terug.
i. Verweerster heeft de spanning en boosheid die klaagster hierdoor ervoer, getracht met haar te bespreken in het therapeutisch kader, bestaande uit onder meer leren accepteren en loslaten.
j. Op 15 oktober 2024 schrijft de locatiemanager naar aanleiding van een multidisciplinair overleg met het team en de revalidatiearts (MDO) onder meer in het dossier dat het erop lijkt dat bij klaagster *"gevoel van afwijzen een grote rol speelt."*
k. Op 11 november 2024 heeft het afsluitende gesprek tussen klaagster en verweerster binnen de iMSR plaatsgevonden. Tijdens deze eindevaluatie heeft klaagster onvrede geuit over de binnen het traject behaalde resultaten en gaf zij aan een klacht te overwegen. Verweerster heeft naar aanleiding hiervan klaagster aangeboden een afspraak met de locatiemanager in te plannen. Door de tijd die nodig was voor de eindevaluatie, is het terugvalpreventieplan in dit gesprek tussen klaagster en verweerster niet besproken.
l. Op 18 november 2024 heeft de locatiemanager, naar aanleiding van een met klaagster gevoerd telefoongesprek, onder meer in het dossier genoteerd dat de tweede helft van het traject niet lekker liep omdat klaagster zich niet gehoord voelde bij de ergotherapeut/casemanager X. Klaagster was wel tevreden over verweerster.
m. Op 19 november 2024 is in het MDO afgesproken dat klaagster vanwege het door haar als teleurstellend ervaren traject onder meer nog een extra inhaalafspraak zal krijgen bij verweerster voor het bespreken van het terugvalpreventieplan.
n. Bij brief van 20 november 2024 is door de behandelaren aan de bedrijfsarts en aan de huisarts een interdisciplinaire eindrapportage verzonden over de behandeling van klaagster. Als conclusie is hierin opgenomen dat de doelstellingen die bij aanvang van het traject zijn gesteld, gedeeltelijk zijn behaald.
o. Rond november 2024 is klaagster voor een intake verwezen naar X, een expertise- en behandelcentrum voor mensen met niet-aangeboren hersenletsel in verband met V.
p. Klaagster is daarnaast door de instelling rond november 2024 verwezen naar een andere (externe) ergotherapeut.
q. Op 18 december 2024 heeft de locatiemanager een mail gestuurd aan klaagster dat de afspraak met verweerster naar voren is gehaald (waarmee zij kennelijk doelt op 23 december 2024) en dat deze afspraak is bedoeld om het terugvalpreventieplan te bespreken. Ook wordt hierin vermeld dat klaagster – zoals afgesproken - in dit gesprek haar onprettige ervaringen met de ergotherapeut los zal laten en dat de instelling verbeterpunten daaruit heeft meegenomen.
r. Op 23 december 2024 is klaagster in dit gesprek met verweerster, blijkens informatie uit het dossier, emotioneel en boos teruggekomen op haar problemen met de ergotherapeut en heeft zij gezegd veel spanning te ervaren rondom de afronding van de iMSR-behandeling. Dit gesprek is met een kwartier uitgelopen waardoor verweerster, die vervolgens een andere cliënt gepland had, dit geforceerd heeft moeten afronden. Klaagster is vervolgens boos weggelopen.
s. Klaagster heeft direct volgend op deze afspraak twee mails gestuurd aan verweerster met de vraag of zij alsjeblieft nog even tijd heeft voor een fatsoenlijke afronding

omdat zij nog op de parkeerplaats van de instelling is. Verweerster heeft hierop geantwoord dat zij helaas een volle agenda heeft en heeft klaagster gevraagd wat zij zou kunnen doen. Klaagster heeft vervolgens in een volgende mail haar excuses aangeboden aan verweerster. Verweerster heeft hierop per mail geantwoord dat zij snapt dat het lastig is en dat klaagster andere verwachtingen had. Verweerster biedt aan nog een stuk bij het terugvalpreventieplan te schrijven. Zij eindigt met een advies aan klaagster luidende: *"Soms is het goed om waar je geen invloed op hebt (je gevoel) te laten zijn zoals het is."*

t. Op 17 januari 2025 is klaagster door de revalidatiearts verwezen naar de sGGZ, S. vanwege een vermoeden van een DSM-stoornis: *"oplopende spanning, moeite met canaliseren emoties, stemmingsklachten."* Als vraagstelling staat vermeld: *"Gaarne begeleiding rondom thema: aangeven van behoefte en niet gehoord voelen. Omgaan met spanning/stress, waar heb je wel/geen invloed op."*
u. Op 10 februari 2025 heeft verweerster een afrondend gesprek via beeldbellen met klaagster gevoerd. Hierin zijn onder meer de gebeurtenissen van 23 december 2024 besproken. Verweerster heeft klaagster wat betreft de verkregen handvatten in het revalidatietraject verwezen naar het terugvalpreventieplan en dat zij voor het overige terecht kan bij haar nieuwe psycholoog van S.
v. In april 2025 is de klacht van klaagster behandeld die zij bij de klachtenfunctionaris van Y had ingediend op grond van de klachtenregeling van de instelling. Die klacht is ongegrond verklaard.
w. Bij brief van 19 mei 2025 aan klaagster heeft de revalidatiearts/hoofdbehandelaar uitleg gegeven in de keuzes die door het team in het revalidatietraject zijn gemaakt. In deze brief is aan klaagster uit coulance een voorstel gedaan voor extra behandelingen.
x. Klaagster heeft deze extra behandelingen doorlopen. Dit heeft niet tot een oplossing geleid.
y. Op 23 september 2025 had klaagster een online nazorgafspraak met de revalidatiearts. In het hiervan opgemaakte aan het College door klaagster overgelegde verslag staat onder meer vermeld dat de revalidatiearts/ hoofdbehandelaar na 1,5 uur en drie keer proberen af te ronden, het gesprek met klaagster sluit.

III De klacht

De klacht en de aanvulling op de klacht houden, zakelijk en kort samengevat weergegeven, in dat verweerster in strijd met de Beroepscode heeft gehandeld omdat zij:

1. Geen deskundig advies heeft ingeroepen bij het door haar vastlopen in de hulpvragen van klaagster over stress en emoties (dat wil zeggen geen supervisie had door een BIG-geregistreerde professional met een achtergrond in de psychologie);
2. Bij klaagster een gevoel van onmacht heeft veroorzaakt door op 23 december 2024 niet zorgvuldig af te ronden waarbij misverstanden bleven bestaan en de behandelrelatie abrupt werd beëindigd zonder vervolgplan;
3. Zich niet heeft ingespannen om verdere schade bij klaagster te voorkomen door te weigeren over dit niet goed verlopen gesprek te communiceren;
4. Onvoldoende en onzorgvuldige nazorg aan klaagster heeft geboden. Hierdoor heeft er geen tijdige verwijzing en goede overgang naar de tot op heden voor klaagster noodzakelijke psychologische behandeling kunnen plaatsvinden;

5. Klaagster beschuldigt van dreigementen, terwijl klaagster slechts de adviezen van verweerster heeft opgevolgd om zich assertiever op te stellen (aanvulling op de klacht).

Klaagster stelt hiertoe onder meer dat zij na het gesprek van 23 december 2024 met verweerster de impuls had om tegen een boom te rijden. Dit heeft geleid tot veel mentale onrust, angst en een acute stress stoornis. Klaagster betoogt dat door het handelen van verweerster als psycholoog zij een traumatische ervaring heeft opgelopen. Zij heeft daardoor niets gehad aan het revalidatietraject. Klaagster heeft aan het einde van de zitting desgevraagd opgemerkt dat haar eigenlijke doel van het indienen van de klacht in deze procedure is om te bewerkstelligen alsnog het gesprek met verweerster aan te gaan en dat zij van haar erkenning en een excuus wil. Ook heeft klaagster toen gezegd dat zij geen oordeel van het College hoeft te hebben.

IV De reactie van verweerster

Verweerster heeft de klacht gemotiveerd betwist.
Voor zover van belang voor de beoordeling van de klacht zal daarop in het onderstaande nader worden ingegaan.

V De overwegingen van het College

Welke uitgangspunten gelden bij de beoordeling?

V.1. Bij de tuchtrechtelijke toetsing van professioneel handelen gaat het er niet om of dat handelen beter had gekund, maar om het beantwoorden van de vraag of de psycholoog de zorgvuldigheid heeft betracht die van een redelijk handelend en redelijk bekwaam psycholoog kan worden verwacht door te handelen naar de Beroepscode.
Verder geldt het uitgangspunt dat zorgverleners alleen tuchtrechtelijk verantwoordelijk zijn voor hun eigen handelen.

De bespreking van de klacht

V.2. Het College is tot de conclusie gekomen dat de klachtonderdelen niet gegrond zijn. Het College zal hierna uitleggen hoe het tot dit oordeel is gekomen.

V.3. Wat betreft klachtonderdeel 1 (het niet hebben van supervisie door een BIG-geregistreerde professional) heeft verweerster gemotiveerd aangevoerd dat zij één keer per drie weken werkbegeleiding/supervisie heeft van een BIG-geregistreerde psycholoog. Verweerster heeft hiervan de factuur aan het College overgelegd. Daarnaast is er volgens verweerster meermaals overleg met het team en de revalidatiearts over de behandeling van klaagster geweest, zoals bijvoorbeeld tijdens de MDO's van 15 oktober en van 19 november 2024.
Dit betekent dat verweerster, naar het oordeel van het College, haar beroepsmatig handelen ten aanzien van klaagster voldoende regelmatig en op structurele wijze aan de orde heeft gesteld in (inter-)collegiaal overleg. Verweerster heeft hiermee voldaan aan artikel 99 van de Beroepscode en gezorgd voor voldoende kwaliteit van haar professionele handelen (artikel 13 Beroepscode).

V.4. Klachtonderdeel 2 is evenmin gegrond. Verweerster heeft de behandelrelatie op 23 december 2024 naar het oordeel van het College niet te abrupt beëindigd. Verweerster had immers al met klaagster een afrondend gesprek gevoerd op 11 november 2024. Daardoor wist klaagster dat haar behandeling in het kader van iMSR ten einde liep. Het gesprek van 23 december 2024 was dus een extra gesprek omdat in het gesprek van 11 november 2024 niet alle onderwerpen (zoals het terugvalpreventieplan) aan de orde hadden kunnen komen. Verweerster heeft het gesprek van 23 december 2024, dat al een kwartier was uitgelopen, naar het oordeel van het College kunnen afsluiten zoals zij heeft gedaan, ook indien rekening wordt gehouden met de problematiek van klaagster op het gebied van aangeven van behoeftes en zich niet gehoord voelen. Immers de reden dat het gesprek uitliep was dat klaagster zich niet aan de afspraak hield om niet wederom terug te komen op haar onbevredigend verlopen contacten met ergotherapeut (zoals weergegeven onder 1.q.) Dat klaagster na afloop van dit gesprek last had van gevoelens, inhoudende dat zij zichzelf mogelijk iets aan zou kunnen doen, maakt dit niet anders en kan op zichzelf niet tot de conclusie leiden dat verweerster in de afronding van het gesprek onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Klaagster had tevoren in de behandeling namelijk nooit uitspraken gedaan over suïcidaliteit. Ook is niet gebleken dat misverstanden over de beëindiging van de behandeling tussen klaagster en verweerster zijn blijven bestaan. Uit het dossier blijkt dat verweerster zich behulpzaam heeft opgesteld door aan klaagster direct na afloop van het gesprek via de mail aan te bieden het terugvalpreventieplan nog aan te vullen. Ook is aan klaagster toen door verweerster advies gegeven hoe om te gaan met emoties.
Van schending van artikel 38 van de Beroepscode is dan ook geen sprake.

V.5. Evenmin is vast komen te staan dat verweerster heeft geweigerd met klaagster over het volgens klaagster minder prettige gesprek van 23 december 2024 te spreken (klachtonderdeel 3). Verweerster heeft immers met klaagster via beeldbellen op 10 februari 2025 de gang van zaken tijdens voornoemd gesprek besproken en wat dit met klaagster heeft gedaan. Ook zijn toen door verweerster oplossingen hiervoor aan klaagster genoemd. Derhalve kan naar het oordeel van het College niet geconcludeerd worden dat verweerster hierdoor onzorgvuldig zou hebben gehandeld jegens klaagster.

V.6. Dat verweerster onvoldoende nazorg heeft geboden aan klaagster waardoor haar overgang naar de nieuwe therapeut bij S niet goed is verlopen, is evenmin vast komen te staan (klachtonderdeel 4). Uit de stukken blijkt dat voor klaagster in alle disciplines waarin zij bij de instelling werd behandeld, voor een vervanger is gezorgd. Zo heeft zij een nieuwe ergotherapeut voorgesteld gekregen, kwam zij onder behandeling van X en is zij via een verwijzing van de revalidatiearts in januari 2025 verwezen naar een gz-psycholoog van S. Bovendien zijn aan klaagster coulancehalve extra behandelsessies aangeboden waarvan klaagster gebruik heeft gemaakt. Dit maakt dat klachtonderdeel 4 niet gegrond is. Verweerster heeft naar het oordeel van het College voldoende nazorg op het gebied van psychologische begeleiding aan klaagster geboden, daarbij rekening houdend met de specifieke behoeften van klaagster op dit vlak.

V.7. Ten slotte heeft klaagster niet aannemelijk gemaakt dat verweerster haar heeft beschuldigd van het uiten van dreigementen, terwijl zij haar tevoren juist zou hebben geadviseerd zich botter op te stellen (klachtonderdeel 5). Verweerster heeft op dit punt aangevoerd dat dit klachtonderdeel ziet op het verslag van de revalidatiearts waarvoor zij niet verantwoordelijk is. Het College is met verweerster van oordeel dat dit inderdaad het geval is. In het tuchtrecht is individuele verantwoordelijkheid voor het eigen handelen het

uitgangspunt, zoals ook vermeld onder V.1. Dit betekent dat dit klachtonderdeel bij gebrek aan feitelijke grondslag ongegrond is, nu niet vast is komen te staan dat hier handelen van verweerster aan ten grondslag ligt.

De slotsom

Het College komt tot de slotsom dat de klacht, nu ook overigens niet is gebleken van enig tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen door verweerster, in zijn geheel ongegrond is.

Het College overweegt ten overvloede dat klaagster de tuchtklachtprocedure op oneigenlijke wijze heeft gebruikt. Het indienen van een tuchtklacht mag geen middel zijn om nog een gesprek met verweerster, waartoe zij - zoals hierboven is beschreven - als professional niet verplicht kan worden geacht, te forceren. Doel van het tuchtrecht is controle uit te oefenen op de wijze van beroepsuitoefening door toetsing aan de richtlijnen uit de Beroepscode.
Door -naar ter zitting duidelijk is geworden - een klacht met een volstrekt ander doel in te dienen en daarbij eveneens af te zien van een oordeel van het College op de ingediende klacht, moet er worden geoordeeld dat sprake is van misbruik van tuchtrecht. Dergelijk misbruik zou in beginsel moeten leiden tot niet-ontvankelijkheid van de klacht, maar nu de werkelijke bedoeling van klaagster eerst aan het einde van de zitting naar voren is gekomen, heeft het College het in het belang van verweerster geacht om de klacht wél inhoudelijk te beoordelen.

VI De beslissing

Het College van Toezicht:

- verklaart de klacht ongegrond als voormeld.

Aldus gewezen en verzonden op 14 april 2026

door:

mr. C.M. Berkhout, voorzitter,
mr. E.A.M. Driessen, secretaris,
prof. dr. J.M.M. Bloemer,
drs. H. Geertsema,
drs. J.W. Sepers,
leden

en ondertekend door de voorzitter,

w.g. C.M. Berkhout